

MOJCA BALAŽIC

MAVRIČNA HUDONOGA

Liki

STONOGA/HUDONOGA

CVETLICE 1, 2, 3

REGRAT

VIJOLICA

SPOMINČICA

MAK

ENOOKA MIŠKA

PRIPOVEDOVALEC

Povzetek

Stonoga ni zadovoljna s svojim življenjem, zato se huduje nad vsem, kar vidi in od jeze brca cvetlice. Kmalu jo vsi začnejo klicati Hudonoga. Nekega dne se odloči raziskati svet, kjer prvič v življenju zagleda mavrico, nakar se odloči postati mavrica. Vsi se ji posmehujejo, ampak naredila bo vse, da se ji bo želja uresničila.

Starostna stopnja

4+ (mogoče že 3+)

1. slika

DOMA NA VRTU

PRIPOVEDOVALEC: Na vrtu, kjer domuje stonoga, živijo tri prekrasne cvetlice. Stonoga, ki ima petdeset nog na eni strani svojega telesa in petdeset nog na drugi strani svojega telesa, a ste preračunali, to je kar sto nog, jim zavida njihovo prelepo življenje. Vse cvetlice so zelene in s prekrasnimi cvetovi, cele dneve se nastavljajo sončnim žarkom, ona je pa majhna in črna in cele dneve rine po črni zemlji in brska za deževniki in žužki, ki ji prav nič več ne teknejo. Pfej.

Glasba.

STONOGA/ HUDONOGA
pesem 1:

*Je rila tam po zemlji in čisto nič ji ni bilo všeč.
Je dvignila vse svoje noge in zbrcala ves svet.
Bila je črna in prav res hudobna, nobenemu ni bila več všeč,
Zato kmalu ta črna je stonoga
Postala prav jezna je Hudonoga.*

STONOGA se vsa jezna prikaže izza prve cvetlice, dvigne vseh petdeset nog na eni strani svojega telesa in z vso močjo brcne cvetlico. Ignorira stokanje prve cvetlice in nadaljuje svoj pohod do druge cvetlice, kjer ponovno dvigne vseh petdeset nog na eni strani svojega telesa in z vso močjo brcne drugo cvetlico, ignorira tudi njeno stokanje in tako nadaljuje s svojim pohodom.

STONOGA: *nastavi noge in brcne cvetlico 1: Brc, brc, brc, brc, brc, brc, brrrrrrr C (C izgovori posebej).*

CVETLICA 1: *zastoka: Auuu! jezno: Ja, kaj pa delaš??*

STONOGA *Hodi do cvetlice 2, nastavi noge in jezno brcne cvetlico*
ignorira stokanje *2: Brc, brc, brc, brc, brc, brc, brrrrrrr C (C izgovori posebej).*

CVETLICA 2: *Jezno: Auuuu! Kako si lahko tako hudobna?*

STONOGA spet *Hodi do cvetlice 3, nastavi noge in jezno brcne cvetlico*
ignorira: *3: Brc, brc, brc, brc, brc, brc, brrrrrrr C (C izgovori posebej).*

CVETLICA 3: *jezno. Ja, Stonoga, kaj smo ti spet naredile???*

STONOGA: *jezno: Kaj, kaj! Pa ti rini celo življenje po črni zemlji in jej*

žužke in deževnike. Pfej. Ne morem več. Grozno je to moje življenje. Sama črna zemlja okoli mene. *In jezno hodi naprej do naslednje cvetlice.*

CVETLICA 1: *Spodbudno in veselo:* Saj ni tako grozno. Poglej okoli sebe. Samo zelenje, cvetlice, sonce sije nad nami in nas cel dan prav lepo greje. Ah, kako je lepo! *razširi roke, se nasmehne in pogleda naokoli.* Stonoga jo medtem spet brcne. Auuuuuuuuu! Stonoga, pa kaj ti je danes! To boli! Skoraj so mi lasje odpadli! *Se prime za cvet in preverja, če so vsi lasje (cvetni listi) na svojem mestu.*

STONOGA: *žalostno:* Okoli mene je sama črna zemlja. Še sama sem črna. Ve ste pa zelene, visoke in s prekrasnimi cvetovi. Smrk. Smrk. *In že dviguje vseh petdeset nog na eni strani svojega telesa, da bi spet brcnila cvetlico.*

CVETLICA 2: *glasno zavpije :* Stonoga, da me ne bi spet brcnila!
STONOGA *jo brcne z vsemi petdesetimi nogami na eni strani svojega telesa ravno v trenutku, ko CVETLICA 2 dokonča stavek.*

CVETLICA 2. Auuu, kako si ti hudobna. Samo huduješ se nad vsem. Ti si ena sama huuu-dooo-biiii-jaaaaa. Ti si ena sama hu-do-bna sto-no- ga. *premišljuje na glas:*
Hmm...Hudobna stonoga. Hudobna stooo - noga. Aha. Huda noga. Aaaaa, že vem! *veselo:* HUDO-NOGA! Tako je. Ti si ena sama hudA hudO noga. Od zdaj naprej si zame Hudonoga.

CVETLICA 1 IN Hahaha, Hudonoga! Hahaha! Kakšno ime! Hudonoga!

CVETLICA 2 se Hahahaha!

smejita na ves

glas:

STONOGA *gre do vseh treh cvetlic in vsako posebej še enkrat brcne z vsemi petdesetimi nogami na eni strani svojega telesa. Med stonoginim pohodom in monologom se sliši stokanje cvetlic »Auuuu! Ti si res ena Hudonoga!«*

STONOGA: Brc, brc, brc, brc, brc, brc, brrrrrrrr C (C izgovori posebej)

in brcne cvetlico 1. Ne bom spet rinila po tej zemlji in iskala deževnike za pod zob. Mi sploh ne dišijo več. Fuj, kako sem lahko kdaj sploh to jedla. Deževniki so se mi vedno zdeli strašno fuj in fej. se dela, da pljuva: Pfej, pfej, pfej. Grem jaz raje stran od teh deževnikov, žužkov in črne zemlje. navdušeno: Že vem! Grem stran od teh kričečih cvetlic, kjer je življenje veliko boljše kot tukaj. gre proti cvetlici 2: Brc, brc, brc, brc, brc, brc, brrrrrrr C. in brcne cvetlico 2. (Auuuaa, joj, kako me steblo boli! Stoka CVETLICA 2) Nadaljuje še bolj navdušeno: Ja, v svet grem. V širni svet, kjer je vse tako lepooooo! gre do cvetlice 3: Brc, brc, brc, brc, brc, brc, brrrrrrr C (C izgovori posebej) in brcne cvetlico 3, ki se zvija od bolečin.

CVETLICA 1,
CVETLICA 2 in
CVETLICA 3:

glasno zakričijo: Ja, ti kar pojdi! Bravo! Super! Nam je tu veliko lepše brez tebe, hude Hudonoge! Kako bomo uživale brez tebe. se zahihitajo in kujejo načrte: Hihihih, ko bo odšla, se bomo same igrale in si podajale žogo. Hihihih. In potem bomo povabile mravljo, da bo skakala gunitvist z nami. Hihihihihih.

STONOGA:

Z zavihanim nosom: Pfff! Prav! Pa grem. Še enkrat gre jezna do vsake cvetlice posebej, pri vsaki nastavi vseh petdeset nog na eni strani svojega telesa in vsako posebej brcne in odrine v širni svet. CVETLICE 1, 2 in 3 se vmes glasno hudujejo in pritožujejo nad Hudonogo.

Glasba.

**HUDONOGA
pesem 2:**

***Zdaj hodi naokoli in brca vse okrog,
(O joj) od jeze bi kar vse poslala tja daleč v kozji rog.
Še zmeraj se huduje, pa kdaj še koga poškoduje,
Ta naša Hudonoga
nič ni več stonoga (ali: postala je prav grozna noga.)***

Glasba. Pasaža.

2. slika

MOGOČEN TRAVNIK Z OGROMNO CVETLICAMI

PRIPOVEDOVALEC: Hudonoga že nekaj časa tava po svetu. Vztrajno dviguje petdeset nog na eni strani svojega telesa in brca vse, kar vidi pred sabo. Želodček pa se ji glasno oglašča, ker že cel dan ni čisto nič jedla, ampak je trdno prepričana, da se deževnikov ne dotakne nikoli več. Nikoli! Želodček pa poje: *nadaljuje se pesem 3:*

Glasba.

HUDONOGA *Kruuughhh, kruuughhh, kru-glu-glu-glu-blu-kru,*
pesem 3 (počasi, Želodček dela kru-blu-krugh-blu-bluuu.
z globokim glasom Kruuughhh, kruuughhh, kru-glu-glu-glu-blu-kru,
in razvlečeno): Želodček dela kru-blu-krugh-blu-bluuu.

HUDONOGA se še komaj premika, lačna je, poskuša brcati cvetlice pred sabo, vendar ji noge popadajo na tla. Zagleda lep zavaljen deževnik pred sabo, pohiti do njega in ga že skoraj ugrizne, ko se spomni, da ji ne dišijo več.

HUDONOGA: *stoka: Oooo, moje noge. O joj, moj trebuh. Ooo joj, kako sem jaz lačna! Kaj bi zdaj vse pojedla. našteva: Enega žužka pa tri deževnike in štiri muhe pa pet mastnih krokodilov pa sedemnajst slonov pa tri žirafe in dva tisoč petsto milijonov sedem tisoč tristo petdeset štiriinsedemdeset petnajst mišk in pet, osem, deset, tristo luknjastih škornjev z dvesto petsto dva petnajst žabami. Mmmmmmm, se boža po trebuhu in si na veliko oblizuje ustnice. Glej, glej, navdušeno: kaj se pa tukaj premika?? Oooo, kakšen masten krokodil je tole. Ima že privide od lakote. Mmmmm, tako ga bom pohrustala, da mi ne bo treba nikoli več jesti in še torbico si bom naredila iz njega. Hiti do »mastnega krokodila«, ampak je noge ne ubogajo, čisto se zaplete in pade po tleh. Auuuuč, kako to boli. Spet bom imela petdeset modric na eni strani svojega telesa in petdeset modric na drugi strani svojega telesa. Auuu, auuu, auuuuč. In se spet zagleda v »mastnega krokodila«: Mmmmm, izgleda slastno ta metuljasto masten kroko toko tulj. Mmmm,*

kako ga bom pohrustala. *Se ravno toliko dvigne, da ga skoraj ugrizne in ugotovi, da je to deževnik.* Deževnik???

Razočarano: Neeee, tega ne jem več. Pfej, fuj in fej.

žalostno zastoka: Kje pa je tisti mastni kroko toko tulj?

Joj, joj, joj, kako me želodček boli. *in pomotoma brčne v zelen list na tleh:* Oooo, *ga pobere in ogleduje:* hm... *po dolgem premisleku:* glej, bom pa ta list pojedla. Njaamiii.

veselo ugrizne v list, ga prežveči in v trenutku izpljune: Fuuuuj, pa kdo lahko to sploh jé! Fuuuuj! Ta zelenjava pa je čisto fuj in fej in fuuuuj. Groza! *v ozadju se zasliši HUDONOGA pesem 3, ki jo spomni na to, da je še zmerom lačna.* Joooj, joooj, moj trebušček, jooooj. Bom poskusila pa s tem drugim listom na tleh, mogoče je ta kaj bolj slasten. *veselo ugrizne v list, ga prežveči, zavije z očmi in se prisili, da ga požre.* Fuuuuj, kaj sem zdaj pojedla. Grozno! Ta zelenjava je res ena sama groza. *močno jo zaboli v trebuhu:* O jooooj, kako me boli! Umrla bom. Na pomoč! *izčrpana pade na tla in od strašne lakote in bolečine zaspi.*

HUDONOGA

pesem 3 (počasi,
z globokim glasom
in razvlečeno):

Kruuughhh, kruuughhh, kru-glu-glu-glu-blu- kru,
Želodček dela kru-blu-krugh-blu-bluuu.
Kruuughhh, kruuughhh, kru-glu-glu-glu-blu- kru,
Želodček dela kru-blu-krugh-blu-bluuu.

Navsezgodaj naslednje jutro, ko se je na travniku še lesketala rosa, se je Hudonoga zbudila in veselo podala na novo pot. Hodila je in hodila in ravno, ko je hotela nastaviti svojih petdeset nog na eni strani telesa, da bi brcnila cvetlico, ki ji je zavidala prelep rumen cvet, se je zagledala v kapljici jutranje rose.

HUDONOGA

čisto začudeno se ogleduje v kapljici rose: Kaj???

A to sem jaz? Od kdaj pa imam jaz zeleno črto vzdolž telesa?

O joj, o joj, o jooooj. Jaz bi mogla biti črna. Črrrnaaaa!

prestrašeno: Kaj pa če slabo vidim in bom mogla iti k zdravniku po očala???

O joj, ne zdravnika! Še tega mi je

treba. *Stoka in se huduje nad celim svetom*

Ker HUDONOGA ni vedela, kako si naj razloži svojo novo barvo na telesu, je od jeze spet brcnila v prvo cvetlico, ki jo je zagledala.

REGRAT: Auuuuuu! Kdo je tako hudoben navsezgodaj zjutraj?

HUDONOGA: *Jezno*: Hm, kaj pa tebe to zanima!

REGRAT: *spodbujajoče*: Kaj pa si tako jezna navsezgodaj zjutraj? Poglej malo naokoli, kako lepo jutro se dela in potem se huduj.

HUDONOGA: *Jezno, na pol kriče*: Ah, kako jutro neki, poglej raje, kaka sem. Zelena črta se mi je naredila vzdolž telesa in to sploh nisem jaz. Jaz bi mogla biti črna. Črnaaaaa! A razumeš ti to?? ČRNAAAAAAAAAAAAA....

REGRAT: Hm, mogoče pa dobivaš novo barvo ali si pa kaj takega pojedla, *in nastavi svoj cvet jutranjim žarkom*. Ah, kako lepo me sonce greje!

HUDONOGA *se namrgodi*: Sonce, sonce, sonce, le kaj ti bo sonce! *dvigne petdeset nog na eni strani svojega telesa, brcne v regrat, ki glasno zastoka, in gre dalje v svet*.

Hodila je in hodila, vsake toliko nastavila svojih petdeset nog na eni strani telesa, da je sprostila jezo na cvetlici, ki ji je zavidala prelep cvet in ko se je oglašal želodček, je na hitro pojedla par listov, včasih kak cvet, ki je ležal na tleh, da ja ni bil želodček preveč glasen in je hodila daje. Videla je mnogo sveta in naletela na ogromno prelepih cvetlic, včasih je še katero brcnila, včasih pa se je zalotila, da je kar splezala na vrh cvetlic in občudovala cvetice in travnik v vsej svoji lepoti.

HUDONOGA ***Še hodi naokoli in brca vse okrog,***
pesem 4 ***A zelene liste in cvetove kdaj potisne v usta si iz rok.***
Še zmeraj se huduje, a večkrat opazuje,
Da svet zna biti lep,
Če nisi res prav slep.

HUDONOGA *spleza na vrh cvetlice in občuduje travnik*: Ah, kako so lepe! Ko bi jaz bila tako lepa in pisana kot vse te cvetlice skupaj!

Ravno v tistem trenutku se usuje rahel poletni dež, ki namoči vse cvetlice in našo Hudonoga, ki se spet začne hudovati in brcati vse naokoli.

HUDONOGA: *zelo jezno: Aaaarrggghh! Dež me je dobil! Dež! Mokra sem! Aaaarrggghh! in brca in trese vseh svojih sto nog*

REGRAT: *pomirjujoče: Hudonoga, kaj se spet huduješ? Poglej raje mavrico nad travnikom! in z rokami pokaže na barvni lok na nebu*

HUDONOGA: *Sploh ne pogleda regrata, jezno nadaljuje: Mavrico? Aaarrgggh. Mavrico, mavrico, mavrico. Aaaaarrggggh, čisto cela sem mokra. Kdo si je še izmislil ta dež! Joooooj, poglej me, čisto sem mokra! In brca in kriči na ves glas in trese vseh svojih sto nog.*

REGRAT: *Nejeverno: Joj, joj, če bi se ti nehala hudovati, bi bilo življenje zate čisto lepše.*

HUDONOGA: *namrščeno: Življenje lepše! Življenje lepše! Bla bla bla! Življenje lepše! Pffff! Kaj boš ti meni govoril o tem, če nič ne veš o življenju. Pfff. Jaz, ki hodim naokoli po svetu, bom pa ja več vedela o življenju kot ti, ki si vkopan na eno mesto in nikoli nikamor ne gre. Življenje lepše, življenje lepše. Pffff!*

VIJOLICA: *Glasno: Ozri se v nebo!*

HUDONOGA: *namrščeno gleda v tla in hodi naokoli: Ozri se v nebo! Ozri se v nebo. Ja, ja, ja, ja... Ozri se v nebo. Ozri se...*

VIJOLICA: *Hudonoga, poglej mavrico!*

HUDONOGA: *namrščeno hodi naokoli: Aaarrgggh, mavrica, mavrica. Pffff! Mavrica, mavrica, mavrica. Pffff. Kaj boš ti meni s to mavrico! Pfff. Mavrica, mavrica. naenkrat utihne, se ustavi, premišluje, se čoha z nogami po eni strani svojega telesa; čez nekaj trenutkov: Aaarrghhh, ammm, kaj je to mavrica?*

VSE CVETLICE *glasno: Ozri se v nebo! in pokažejo s cvetovi proti*
naenkrat:: *mavrici*

HUDONOGA se zazre v nebo in nad sabo zagledala barvni lok, ki se

se ji je zmešalo. Kar nekaj blebeta o mavrici. Joj, joj, joj,
ubogo dete! Pa še sama tava po svetu. Nujno zdravnika!
To se ne bo dobro končalo! Čisto bleda je že!
Zdravnikaaaaaaa!

HUDONOGA: Ne, ne, ne, ne zdravnika. V redu sem. Čisto super duper
sem. *se zagleda v mavrico in spet zakriči:*
Aaaaaaaaaaaaaa!

VIJOLICA Kliči zdravnikaaaaa! Nujno!

REGRATU:

SPOMINČICA zbere vse dežne kapljice iz svojega cveta v vedro in to vodo
pljuskne Hudonogi v obraz.

HUDONOGA: Brrrr, ja kaj ti pa je! Saj sem rekla, da sem v redu! Spet
sem mokra! Prej dež, zdaj to! Mislim, a lahko gre še
slabše!

SPOMINČICA: Nič nisi v redu. Zdravnika rabiš!

HUDONOGA: Ne, ne, ne!

SPOMINČICA: Ja pa ja!

HUDONOGA: Ne pa ne!

SPOMINČICA: Ja pa...

HUDONOGA: *Pogleda mavrico:* Ah, mavricaaaaa! Vauuuu! Prvič jo
vidim! To je nekaj najlepšega, kar sem videla v svojem
življenju! *Se uleže na hrbet, opazuje mavrico in ji govori:*
Mavrica, mavrica. ti si nekaj najlepšega na svetu.

SPOMINČICA, K.. k... kaaaaaj??? Hočeš reči, da še nisi videla
VIJOLICA, mavrice???

REGRAT hkrati:

VIJOLICA Prekliči zdravnika, samo mavrica je!

REGRATU:

HUDONOGA si **Mavrica, mavrica, tra la la la,**
poje, **pesem 5 Mavrica, mavrica, tra la la la.**

SPOMINČICA Ja, kje si pa ti živela do sedaj?

REGRAT. In ona meni, da jaz ne poznam sveta?? Joj joj joj,
Hudonoga, ti bom jaz pokazal!

VIJOLICA: Ubogo dete, prvič vidi mavrico in čisto znori.

HUDONOGA, **Mavrica, mavrica, tra la la la,**
poje **pesem 5** **Mavrica, mavrica, tra la la la.** *Nenadoma jo prešine:*
Hočem postati mavrica! Hočem postati mavrica! Hočem
biti tako lepa kot mavrica! Hočem biti mavricaaaaaaa!
Jaaaaa, mavrica bom! *Se zahihita in že načrtuje, kako
bo postala mavrica.*

REGRAT *reče Vijolici:* In ona meni, da sem jaz nor! Hahahaha!
Zdaj še neke šale zbija! Hahahaha!

VIJOLICA: *reče Regratu:* Po mojem ima res pretres možganov!

REGRAT: Ne moreš postati mavrica, saj si vendar Hudonoga, ki se
vedno huduje nad vsem!

HUDONOGA. *Odločno:* Seveda lahko postanem mavrica!

SPOMINČICA: To žal ne bo mogoče!

MAK *Nekje od daleč se oglasi stari mak, ki je do sedaj samo
nemo opazoval:* Se strinjam s Spominčico. Spominčica
ima spomin, ki sega daleč nazaj in ve, da je mavrica
samo ena sama in edina in da nihče drug ne more
postati mavrica.

SPOMINČICA: Tako je! In to sem vam že velikokrat povedala in žal je
tako. Mavrica je ena sama in nihče ne more postati
mavrica.

HUDONOGA: Bosta pa pač dve mavrici! Pfff. Kaj pa je to takšnega!
Storila bom vse, da bom postala mavrica in bom tudi jaz
nekega dne razveseljevala cel svet s svojim barvnim
lokom.

VSE CVETLICE: *Se režijo na ves glas:* Hahahaha! Hahahhah! Postala bo
mavrica! Kakšna šala! Hahahaha!

VIJOLICA: *Regratu potihoma:* Mogoče bi vseeno poklicali
zdravnika?? Se ti ne zdi, da je malo čez les ta Hudonoga
danes?

REGRAT: To se tudi jaz že ves čas sprašujem. Najprej vse obrca,
potem kriči, da me že vse ušesa bolijo, zdaj bi pa kar

rada še mavrica postala. Joj, prejoj!

VSE CVETLICE: Hahahah, mavrica bo postala, mavrica. Hahahha!

HUDONOGA: Le smejte se, boste že videle!

SPOMINČICA: Le kako boš postala mavrica, saj si črna stonoga s tanko zeleno črto. Poglej barve na mavrici. Nisi ji sploh podobna. Na mavrici ni črne barve!

HUDONOGA: *odločno:* Oooooo, pa še bom, boste videli! *se zamisli in zazre v mavrico, ki izginja:* Boste videli! *se obrne stran od njih in odtava po travniku*

CVETLICE se pogovarjajo O ta naša Hudonoga, kaj jo je pa danes pičilo? Mogoče je pa res nekaj narobe z njo. Kako se je zaletela v Regrat, gotovo jo glava tako boli, da ji bodo možgani vsak čas eksplodirali.

Glasba.

HUDONOGA ***Cel svet se nad ubogo revo huduje,***
pesem 6: Znoči a ona samo o mavrici premišljuje.
se, Hudonoga ***Želodček spet kru-blu-krugh-blu-bluuu se oglaš,***
posmuka par ***Zato si vanj par cvetov in listov zbaše.***
cvetov in se ***Hm, zdaj sem pa sita***
odpravi spat. ***In bom zjutraj za nove dogodivščine ravno prav***
spočita.

3. slika

PRI ENOOKI MIŠKI

PRIPOVEDOVALEC: Naša Hudonoga sploh ni mogla spati. Tako zelo jo je bolel želodček, da se je od bolečin celo noč zvijala. In ko je končno zaspala, je imela res grozne sanje. Vse cvetlice so se ji hudobno smejale. »Ne moreš postati mavrica! Ne moreš postati mavrica! Si samo hudobna Hudonoga! Hudobna Hudonoga! Hudobna Hudonoga!« je odmevalo v sanjah. In takrat je Hudonoga vsaki cvetlici od jeze odtrgala del cveta in ga požrla. »Boste videli, da bom postala mavrica. Mavrica bom. Mavrica bom.«

HUDONOGA se O joj, kake grozne sanje so bile to! Raje grem stran od tu
zbudi: preden se cvetlice zbudijo, da mi ne bodo govorile to,

kar so mi govorile v sanjah. *Pogleda naokoli, če se je katera cvetlica že zbudila in hitro odtava na drugi konec travnika.*

Hodi in hodi in kar naenkrat pred sabo zagleda ogromno kapljico rose, ki je bila naslonjena ob steblo rastline.

HUDONOGA *Začudeno:* Hm, take kapljice pa še nisem videla. *Se ji počasi približa:* O joooj, to je res ogromna kapljica. Trikrat štirikrat sedem milijonov petkrat devetdeset krat večja kot navadna kapljica. Oooo, poglej poglej. Kaj če vzamem borovo iglico in jo zapičim vanjo, potem bo pa voda »špricala« vse naokoli. *se hihita in se vedno bolj približuje kapjici.* Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! *zakriči na ves glas, ko se ji čisto približa.* Kaka ogromnaaaaa kapljica rose! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Tisoč tri milijone šestdeset pet tisoč sedeminosemdeset krat večja od mene! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

ENOOKA MIŠKA Hahahahaha! Ogromna kapljica rose! Hahahahaha! Kdo pa govori take neumnosti! *odmeva izza kapljice*

HUDONOGA se je zbala strašnega glasu in se je hitro skrila za prvim listom, ki ga je našla. Pokukala je izza lista v smer proti ogromni kapljici in čeprav se je tresla od strahu, pogumno postavi vprašanje.

HUDONOGA: *Pogumno vpraša, čeprav se trese od strahu:* Kdo se tam skriva?

ENOOKA MIŠKA: Jaz sem, Enooka Miška. In pride izza ogromne kapljice.

HUDONOGA: Oooo, tudi ti si ogromna. Tako kot ta kapljica rose.

ENOOKA MIŠKA: To ni kapljica rose, to je ogledalo, v katerega se lahko pogledaš in vidiš, kakšen si. Je kot kapljica rose, vendar nikoli ne izgine, vedno ostane na tem mestu in vsak dan se lahko pogledaš vanj. Verjetno ga je kdo izgubil. Iz zdaj sem jaz lastnik tega ogledala.

HUDONOGA: Zakaj te pa kličejo Enooka Miška?

ENOOKA MIŠKA: Oooo, s Tronogo Miško sva istočasno našla to ogledalo in sem v boju za to ogledalo izgubil eno oko, Tronoga

Miška je pa ostala kar brez ene noge.

HUDONOGA: O joj, o joj, o joj. To je mogel biti strašen boj!

ENOOKA MIŠKA: Imaš prav, ampak dobil sem to ogledalo in tukaj sem si ustvari svoj dom.

HUDONOGA. *radovedno*: Kaj pa dela to ogledalo?

ENOOKA MIŠKA: Poglej se vanj!

Hudonoga čisto počasi stopi izza lista in se še počasneje približala ogromnemu ogledalu. Zaradi strahu pred velikostjo ogledala zapre oči, saj se boji, da se ji bo kaj zgodilo. Nato počasi odpre eno oko in takoj za njo še drugo oko in nato se je zagledala v ogledalu.

HUDONOGA: Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! *zakriči in se skrije za list*

ENOOKA MIŠKA: Kaj pa je narobe?

HUDONOGA: *prestrašeno*: Aaaaaaaaaaaa! Čudne barve sem. To nisem jaz! Jaz sem bila črna z zeleno črto na sredini. Zdaj sem pa še rumena in modra. Aaaaaaaa, kaj se dogaja z mano?

ENOOKA MIŠKA: Hm, pridi na plano, da te od bliže pogledam. *Hudonoga se počasi približa*. Hm, pa res imaš čudne barve na sebi. Hmm... Od česa bi to bilo? *se zamisli*: A si kaj takega pojedla? Si se plazila po barvnih cvetlicah? Si jedla cvetove? Si...

HUDONOGA: Jaaaa, cvetove sem jedla. Včeraj sem pojedla majhen cvet regrata in še manjši cvet spominčice. Pa celo noč me je bolel želodček.

ENOOKA MIŠKA: Aha, to bo to.

HUDONOGA: Kaj 'to bo to'?

ENOOKA MIŠKA: Ja, a ne vidiš? Rumena si od rumenega regrata, modra pa od modre spominčice. Zeleno črto pa imaš verjetno od listov, ki si jih jedla.

HUDONOGA: *nejeverno*: Kako? A je to sploh mogoče?

ENOOKA MIŠKA: Seveda, vse je mogoče!

HUDONOGA: *čedalje bolj navdušeno*: Oooo, a res?

ENOOKA MIŠKA: *modro odgovori*: Seveda, čisto vse je mogoče. Svet je

tako veliko in tako čudovit, da je res čisto vse mogoče.

HUDONOGA: Ju-hu-huuuuuu! A to pomeni, da lahko postanem mavrica?

ENOOKA MIŠKA: *hudomušno*: Seveda, če si boš res močno želela, da bi postala mavrica, boš postala mavrica!

HUDONOGA: *Hudonoga od veselja steče proti Enooki Miški, jo močno objame in cmokne na lička*: Hvala ti, Enooka Miška!
Steče k ogledalu, pogleda barve na svojem telesu in odhiti v širni svet.

4. slika

GLASBENA PODLAGA OB PRIPOVEDOVANJU

PRIPOVEDOVALEC: Oooo, kako veselje. Od tega trenutka je bila Hudonoga več kot prepričana, da bo nekega dne res postala mavrica. Vsem je veselo razlagala, kakšna lepa mavrica bo ona nekega dne, ampak prav vsi so se ji smejali in se norčevali iz nje. Hudonoga pa se ni menila za govornice okoli sebe. Verjela je, da bo nekega dne mavrica in to ji je bilo več kot dovolj. Še zmeraj se je navduševala na barvami cvetlic in jih od daleč občudovala, ampak zdaj jih ni nič več brcala s svojimi petdesetimi nogami na eni strani telesa. Postavila se je pred vsako cvetlico in vsako posebej prosila, če lahko dobi del njenega cveta ali kapljico barve, ki barvajo cvetove v tako čudovite barve. Seveda so se vse cvetlice smejale in se tudi norčevale iz nje, ampak večina ji je ustregla, saj jih je Hudonoga res res lepo prosila. Tako je bila Hudonoga kaj hitro založena z deli cvetov različnih barv. Vsa vesela si jih je nosila na mesto, ki je kmalu postalo njeno bivališče in vsak večer je za večerjo pohrustala del svojega barvnega zaklada. Včasih je našla na tleh kak odtrgan cvet in tega je bila še posebej vesela, saj je to pomenilo, da bo z njim dobila ogromno barve. Velikokrat se je Hudonoga ponoči zvijala od bolečega trebuščka, saj ji vsaka cvetlica ni najbolj odgovarjala, ampak je bila prepričana, da je to samo zato, ker si tako močno želi postati mavrica (*med pripovedovanjem se na odru odvija to, kar pripovedovalec govori: Hudonoga prosi za cvetne liste, si daje barve na kup, pohrusta kak list ali cvet, včasih jo boli trebušček, včasih zadrema pa spet pohrusta kak del cveta itd. itd.*).

HUDONOGA *Ta naša Hudonoga veselo barve hrusta,
In vsak pisan cvet takoj si da v usta.
Želodček se od bolečine ji zvija
in to »Joj« čisto nič ji ne prija.
A želja je velika, postala mavrica bo in pika.*

5. slika

SPET DO ENOOKE MIŠKE IN NAZAJ

PRIPOVEDOVALEC: Nekega dne se Hudonoga ponovno spomni na Enooko miško in njeno ogromno ogledalo, zato brž steče tja, kjer živi Enooka Miška. Kar dolgo je iskala tisto ogromno ogledalo in domek Enooke Miške, a končno ju je našla.

HUDONOGA: Enooka Miška, Enoooka Miškaaaaaaa

ENOOKA MIŠKA *Malce jezno:* Ja, kdo me pa budi iz tega popoldanskega
leži pred počitka?
ogledalom in se
nastavlja sončnim
žarkom:

HUDONOGA: Jaz sem, jaz sem. Hudonoga! A se me spomniš?

ENOOKA MIŠKA: Je res, da sem nekoč spoznal prestrašeno Hudonogo,
vendar take Hudonoge, kot si ti, pa še nisem spoznal niti
videl!

HUDONOGA: *žalostno:* Kako da ne? Saj to sem vendar jaz,
Hudonoga. Tista, ki si tako želi postati mavrica!

ENOOKA MIŠKA: *zamišljeno:* Hm... Ne. Ne poznam te. Čakaj! Ne... Ne, to
tudi nisi. Ne, to tudi ne... Hm... Ne, tisto je bilo pozimi.
Ne. Ne poznam te. Ne... Čakaj! Hm... Čakaj še malo.
Trenutek. Hmm... Čudna si. Neke čudne barve si. Hm.
Črna z zeleno črto. Rumena od regrata. Modra od
spominčic. Ne, ne, preveč barv imaš. Nisi ta prava
Hudonoga. Preveč barv imaš.

HUDONOGA: *prikimava:* Črna z zeleno črto. Rumena od regrata,

- modra od spominčic. Ja, to sem jaz!
- ENOOKA MIŠKA: Ne, ne, ne! Tista Hudonoga je bila drugačna! *zaključí, se obrne stran in nastavi sončnim žarkom*
- HUDONOGA: *žalostno*: To sem jaz, Enooka Miška, verjemi mi. Jedla sem vse mogoče barvne cvetice, da bi postala mavrica. Vse cvetlice so se mi smejale, jaz sem jih pa lepo prosila, da mi podarijo del svojih barvnih cvetov. In še sama si mi rekla, da je na tem svetu čisto vse mogoče, če si res močno želiš.
- ENOOKA MIŠKA: Hmm. *zamišljeno*: Res sem to rekla, ampak se te ne spomnim take.
- HUDONOGA: *začudeno*: Kake?
- ENOOKA MIŠKA: Take! *in obrne Hudonogo proti ogledalu*
- HUDONOGA: *Se zastrmi v svojo podobo v ogledalu, skoraj že zakriči, vendar se zadrži. Mavrična sem! Mavrična sem! se ne more zadržati in kriči: Mavričnaaaaaaaa sem!*
- ENOOKA MIŠKA: Mavrična Hudonoga si! *se še sama od navdušenja nasmehne*
- HUDONOGA: *veselo*: Ju-hu-huuuu! Čisto blizu sem, še malo pa bom mavrica! *Spet steče k miški, jo objame, cmokne na lička in odhiti v širni svet razkazovat svoje mavrično telo.*
- HUDONOGA**
pesem 8: ***Zdaj mavrico na sebi nosi in vihajo se cvetni nosi.***
Ponosno mimo hodi,
Kot da je po najnovejši modi.
Mavrična se vsem kaže,
A vsi mislijo, da to so samo maže.
- Hudonoga ponosno hodi mimo cvetic in vse cvetlice, ki so se ji prej smejale, so bile kar naenkrat zelo zamišljene.
- VIJOLICA: Pa saj ne moreš kar tako postati mavričen.
- REGRAT: Najverjetneje se je samo pobarvala in nas hoče prelisičiti.
- SPOMINČICA: Hm... *zamišljeno*: Moj spomin sega daleč daleč nazaj in v njem ne najdem nobene sledi, da bi se kaj takega res

zastoka od bolečin: Aauuuaaa!

VIJOLICA: Regrat, vzemi jo še ti v svoj cvet, ti si višji, ji bo sonce še bolj pomagalo. *in poda Hudonogo Regratu*

REGRAT: *zaskrbljeno:* A ti je že kaj bolje Hudonoga?

HUDONOGA: Ja, malo je bolje. Hvala vam!

PRIPOVEDOVALEC: Travniške cvetlice se ponudijo, da bodo pomagale Hudonogi. Potrudijo se, da jo dvignejo še višje, da bo res bližje soncu in da bo čim hitreje ozdravela. Regrat jo poda Staremu Maku, ta jo poda Mlajšemu ampak višjemu Maku, potem se pa ponudi še Ivanjščica, da jo še ona za nekaj časa podrži na svojem cvetu in nastavi soncu. Naenkrat v trenutku močno zagrmí.

SPOMINČICA: Jooj, Hudonoga se bo premočila in bo še bolj zbolela. Hitro jo dajte nazaj na zemljo. Čim hitreje! Dajmo, dajmo! Nazaj jo dajte!

Strela iznenada udari v najvišjo cvetlico, na kateri je počivala Mavrična Hudonoga. Na hitro je zagorelo. Cvetlice so prestrašene. Ivanjščice in Hudonoge ni videti nikjer več.

CEL TRAVNIK: *kričijo en čez drugega:* Hitro se sklonite! Rešite se! Rešite se! Hitro se sklonite! O jooooj! Rešiteeee seeee!

Usuje se močan dež, ki hitro namoči celoten travnik in pogasi gorečo cvetlico. Cvetlice sklonjene čakajo, da dež poneha. Vsake toliko se zasliši: »Hudonogaaaa, kje si??? Hudonoga???« Kmalu neha deževati.

SPOMINČICA: *prestrašeno:* kje je Hudonoga??

VIJOLICA: Je kdo videl Hudonogo?

REGRAT: *žalostno in počasi:* Hudonoga, je bila na Ivanjščici, v katero je... udarila...strela... in je zagorela....

SPOMINČICA: *jokajoče:* Neeeeeeeeee! Neeee! O jooooj, neeeeeee!

VIJOLICA: *jokajoče:* O jooooj! Neeeeeee! Pa samo pomagati smo ji želeli! O joooj! Kaj smo naredili??? Hudonoga! O joj, izgubili smo jo! O jooooj!

REGRAT: Pa kako nas je vedno zabavala s svojimi sanjami o tem, da bi nekoč postala mavrica, se spomnite?

SPOMINČICA: *žalostno:* ja in mi smo se norčevali iz nje. O jooooj, kako

smo bili hudobni!

NEKDO SREDI TRAVNIKA: Glejte, mavrica se je naredila! *Vse cvetlice se uzrejo v nebo.*

VSE CVETLICE: Vauuuu, kaka lepa mavrica! *vrši po celem travniku*

SPOMINČICA: *še vedno žalostna:* Škoda, da je naša Hudonoga ne vidi!

VIJOLICA in REGRAT: Ja, res je škoda, da je ne vidi!

REGRAT:

PRIPOVEDOVALEC: Pogledajte, pogledajte, kaj se je nenadoma prikazalo izza prelepe mavrice.

CEL TRAVNIK vrši: Dve mavrici! Dve mavrici! Tega še nismo nikoli videli! To je naša Mavrična Hudonoga!

MAK: Naša Mavrična Hudonoga je postala druga mavrica!

CEL TRAVNIK: Druga mavricaaaaa!!!

VIJOLICA: Naša Hudonoga je druga Mavrica!

REGRAT: Uresničila se ji je želja! Postala je mavricaaaaa! Ne morem verjeti! Ne morem verjeti! Uresničila se ji je želja! Kar zjokal se bom! *In se zjoče od veselja*

SPOMINČICA: Moj spomin sega daleč daleč nazaj in v vsem svojem spominu ne najdem nobenega zapisa o tem, da bi kadarkoli na tem svetu nastali dve mavrici istočasno. *Ponosno naznani celotnemu travniku:* Mavrični Hudonogi se je izpolnila želja in postala je mavrica. Od zdaj naprej obstajata dve mavrici! In naši Hudonogi se je izpolnila želja!

CEL TRAVNIK: Huraaaaa! Huraaaaa! Mavrična Hudonoga je postala druga mavrica! HUUUUURAAAAA! *Občudojoče gledajo v nebo in mahajo obema mavricama.*

PRIPOVEDOVALEC (v ozadju se sliši navdušenje celega travnika: HUUUURA, dve mavrici, huraaa!)

Enooka Miška se je na drugem koncu travnika prav tako zagledala v nebo in tudi sama prvič v življenju zagledala dve mavrici. Vedela je, da je druga mavrica naša Mavrična Hudonoga, ki se ji je izpolnila želja. Hudomušno se je nasmehnila in si rekla v brk: »Čisto vse je mogoče!« ter še najprej počivala ob

svojem ogledalu.

Od tega dneva naprej se velikokrat ob mavrici pojavi še ena mavrica in vsakič, ko boste zagledali drugo mavrico, se spomnite na našo Mavrično Hudonogo, ki se ji je izpolnila želja, ker je tako zelo močno verjela vanjo.

HUDONOGA *So želje majhne in velike,*
pesem 9: *a če verjameš vanje, med njimi ni razlike.*
Zaželi nekaj si močno, verjemi vanje,
Saj lahko izpolnijo se ti vse sanje.

Glasba. Pasaža.

ZASTOR